

Vänsterpress om den politiska krisen och det kommande extra valet i Sverige

Artiklarna nedan är från 2:a veckan i december 2014 och handlar om det nya politiska läge som Sverige hamnade i efter att Allianspartierna + Sverigedemokraterna (SD) sänkte regeringens budgetförslag och beslutet att därför anordna ett extrasval. Flera av artiklarna handlar om SD och hur det partiet ska bemötas. De flesta verkar vara överens om att det inte är en god idé att som Stefan Löfven & Co politiskt dra sig mot mitten för att få till stånd en blocköverskridande regering – detta gynnar bara på sikt SD och borgarna – utan att det enda vettiga är tvärtom att dra upp de politiska skiljelinjerna och framlägga en vänsterpolitik, som kan inspirera och engagera de stora grupper av människor som förlorat och även i framtiden kommer att förlora på en borgerlig politik.

Martin Fahlgren 14/9 2014

Innehåll

Flamman	1
<i>SD ändrar sig – igen</i>	1
Internationalen	2
<i>Samling vänsterut!</i>	2
<i>”SD kan förlora på ett nyval”</i>	3
<i>Det räcker inte att vara emot SD</i>	4
Offensiv	8
<i>SD höjer sin rasistiska profil</i>	8
<i>Ett blockval stod inte på Löfvens önskelista</i>	9
<i>Högeralliansen omgrupperar sig</i>	11
<i>Äldre, arbetslösa, sjuka och ensamstående förlorar på Alliansbudgeten</i>	12
<i>Historiskt nyval</i>	13
<i>SD bjuds in i värmen</i>	13
Proletären	14
<i>Arbetarröster om extra valet</i>	14
<i>Kommunistiska Partiets ordförande om extra valet</i>	16
<i>Så drabbas arbetarklassen av alliansbudgeten</i>	17

Flamman

SD ändrar sig – igen

Mattias Håkansson

Flamman 10/12 2014

Förra veckan röstade de med Alliansens budget, vilket ledde till beslut om nyval. Nu går Sverigedemokraterna emot samma budget de just röstat för.

Budgeten tas i flera steg i riksdagen. Efter proposition och motionstid beslutades om vilka övergripande ramar som ska gälla – totalt och för respektive utgiftsområde. I och med att ramarna är satta, gäller enligt budgetlagen också att utgiftstaken är satta.

Sedan är det dags för respektive utskott att precisera sina områden. I år är det en särskilt grannliga uppgift eftersom det plötsligt blev den borgerliga oppositionens ramar som gäller. Många områden behöver omarbetas.

För ett parti som i utskottet vill annat, finns antingen reservationer eller särskilda yttranden. Ändringar inom utgiftsramen uttrycks som reservationer, vilka tas upp i omröstning vid slutbehandlingen.

En ändring som spräcker utgiftsramen kan föranleda ett särskilt yttrande, som då blir en åsiktsmarkering.

När Sverigedemokraterna i förra veckan fällde regeringens budget, innebar det samtidigt att man stoppade flera av sina egna vallöften.

Lägger särskilda yttranden

Nu går SD emot även Alliansens budget, genom att använda sig av särskilda yttranden och reservationer – till förmån för sina egna budgetförslag.

Vid *Flammans* pressläggning hade detta redan skett i fyra utskott: arbetsmarknad, konstitution, miljö- och jordbruk samt utrikesutskottet. Men SD:s partiledning signalerade att man troligen agerar på samma sätt i alla utskott.

– Vi står bakom vår politik i första hand. Jag tror att grundprincipen blir att vi lägger särskilda yttranden, sade den tillfälliga partiledaren Mattias Karlsson till TT på måndagen. På två utgiftsområden skriver SD reservationer, enligt *Flammans* källor. Bägge har med migration att göra. Och partiet upprepar hotet om att fälla en eventuell Alliansregering som inte förändrar invandringpolitiken.

I sak förändrar agerandet inte utfallet av slutbehandlingen, mer än att partiet uppenbarligen vill att debatten ska handla om invandring.

– SD agerar fullkomligt oseriöst när det gäller budgethanteringen. Man valde att rösta för en borgerlig budget, som man sedan inte vill ta ansvar för i utskotten, säger Vänsterpartiets gruppleddare Hans Linde.

Inte förvånad

Och Socialdemokraternas gruppleddare Tomas Eneroth kallar det för att ”smita ut bakvägen”.

– Men jag är inte speciellt förvånad. SD har valt en egen väg där man inte följer några som helst principer eller spelregler. Deras överordnade mål har varit att fälla regeringen, snarare än sakfrågorna, fortsätter Linde.

De rödgröna partierna kommer att skriva gemensamma yttranden till förmån för regeringens fällda budget.

– Vi kommer i varenda debatt jaga Sverigedemokraterna för att de stoppat höjd a-kassa,

förbättringar för pensionärer och pengar till äldreomsorgen. För att bara nämna några av de egna vallöften som SD sviker, avslutar Hans Linde.

Internationalen

Samling vänsterut!

Ledare

Internationalen 11/12 2014

Låt oss tala klarspråk. Det var med gemensamma krafter som Alliansen och Sverigedemokraterna fällde regeringens budgetförslag – och därmed i praktiken regeringen. Inte ens de marginella förbättringar för vårdbehövande, skolelever, pensionärer och våldsutsatta kvinnor som förslaget innehöll kunde passera den blåbruna rörans tröskel. Alliansens avsky mot gemensam välfärd, tillsammans med Sverigedemokraternas hat mot invandring, är den politiska kombination som i detta nu förändrar svenskt politiskt liv. På lokal nivå förespråkar kristdemokrater, centerpartister och moderater helt öppet uppgörelser med Sverigedemokraterna. Vi vet nu säkert var borgaralliansen står och vad den är beredd till.

Detta är verkligen ett krisläge. Inte bara för det politiska etablissemang och deras projekt, utan också för oss andra som slåss för välfärd och jämlikhet. Och just för att vi befinner oss i ett nödläge är det absolut nödvändigt att arbetarrörelsen och dess allierade tar regeringsmakten i ett fast grepp. Det man inte har i parlamentarisk matematik måste man räkna in från samhället, från folket.

Nu är det dags att hitta styrkan bland gräsrotterna. Högern är samlad och välorganiserad. Allt tal om ”ansvar” och ”samarbete” är fernissa och retorik. Från allianspartierna till Sverigedemokraterna står det klart att inte en progressiv stavelse kommer att släppas fram så länge det röd-gröna blocket inte har majoritet. I praktiken är Alliansen inställda på att regera med passivt SD-stöd. Att valet i september, förutom att vara en stor SD-framgång, var en tydlig markering mot Alliansprojektet förtigs av alla borgerliga röster.

Att i detta läge mala begrepp som ”blocköverskridande samarbete” och ”ansvar” är inte bara kontraproduktivt, utan direkt verklighetsfrämmande. Det är hög tid att dra sig till minnes att den nu så avskydda blockpolitiken faktiskt har sin grund i samhällsmotsättningarna; mellan rik och fattig, mellan de få som lever av kapital och den stora majoritet som måste lönearbete för sin försörjning. Detta är fortfarande sant, trots att flesta politiker gör allt för att sudda ut faktum.

Samling vänsterut, i regeringen och på gatan, på arbetsplatser och i bostadsområden! Det måste vara ledorden. Utnyttja regeringsmaktens fulla styrka för att backa upp och släppa in den demokratiska välfärds- och jämlikhetsopinionen. Använd kraften underifrån för att försöka bryta det parlamentariska dödläget. För arbetarrörelsen och vänstern handlar det nu om att mobilisera allt som finns av folkligt försvar för gemensam välfärd och jämlikhet. Inför extra valet i mars måste varenda människa med hjärtat till vänster upp på fötter och bidra till ett svidande nederlag för borgaralliansen och dess SD-kumpaner.

”SD kan förlora på ett nyval”

Per Leander

Internationalen 9/12 2014

Sverigedemokraterna har bevisat att de är emot välfärd, arbetslösa och pensionärer. Socialdemokraterna kan gå framåt i nyvalet om de vågar mobilisera arbetarrörelsen, säger Mats Wingborg, som tycker att vänstern i kampen mot Sverigedemokraterna inte får fastna i en debatt om huruvida SD ska kallas ”fascister” eller inte.

Efter den av Sverigedemokraterna framkallade regeringskrisen, stod det klart att Allianspartierna hade hoppats kunna ta över regeringsmakten med stöd från SD. Men istället för att kapitulera har S-ledaren Stefan Löfven valt att utlysa extraval i mars nästa år. Många politiska kommentatorer förutspår att Löfven kommer att förlora på denna manöver, och att Sverigedemokraterna kommer att fortsätta att växa. Men journalisten Mats Wingborg, som är expert på högerpopulism, tror istället att det är SD som kan förlora på ett nyval.

– Det kan mycket väl vara så att de tappar väljare nu, säger Mats Wingborg till *Internationalen*.

– Nu har Sverigedemokraterna visat sina kort. Det är tydligt att de är emot höjd a-kassa, sänkta skatter för pensionärer och satsningar inom vården, trots att de under sin valkampanj försökte framställa sig som just värnare av välfärden. Det blir svårt för dem att visa sig trovärdiga i välfärdsfrågan igen, säger han.

– Sverigedemokraterna har allra flest röster från dem som står utanför arbetsmarknaden, arbetslösa, långtidssjukskrivna och äldre. Om de förstår att de inte har något att tjäna på SD är det svårt att tänka sig att de ska rösta på SD igen.

Mats Wingborg

Mats Wingborg är aktuell som författare till valresultatsrapporten "Förklaringar till SD:s framgång och strategiska slutsatser för arbetarrörelsen" som han skrev på uppdrag för den LO-anknutna tankeklubben Katalys. Han ser flera förklaringar till varför SD blev så stora i förra valet.

– Tittar man på valresultatet så är det tydligt att det var en väljarflykt från Moderaterna till SD. I Sverige förknippas högern numera mest med nyliberalism. Alla allianspartier, möjligen med undantag av Kristdemokraterna, tävlar om vem som kan vara mest nyliberal. Men samtidigt har det alltid funnits en annan typ av höger i Sverige, som är mera konservativ och nationalistisk. De har generellt röstat på Moderaterna, som ju tidigare hette Högerpartiet, och bland dessa väljare har det funnits ett starkt missnöje med de Nya Moderaterna, säger Mats Wingborg.

Men han ser också ytterligare en förklaring till varför gamla M-väljare har gått över till SD.

– Det som också utskiljer SD:s anhängare är att de är missnöjesväljare. Moderaterna har tidigare sugit upp missnöjesväljare på högerkanten så länge partiet var i opposition, men efter åtta år med Moderaterna i regeringsställning började missnöjesväljarna att söka sig till Sverigedemokraterna istället.

Vad kan arbetarrörelsen göra inför nyvalet för att bekämpa SD?

– Socialdemokraterna låg väldigt lågt i förra valkampanjen med att ta ställning och tala om "höger och vänster". Det finns mycket forskning som visar på att en otydlig skillnad mellan höger och vänster i politiken gör så att populisterna som SD gynnas. Därför måste Socialdemokraterna bli tydligare med vad man står för, säger Mats Wingborg.

– Arbetarrörelsen kan mobilisera på de punkter där SD har valt att gå samman med Alliansen. Inte minst fackligt och på arbetsplatser är det viktigt. Även om det huvudsakligen är gamla moderatväljare som går över till SD, så ser vi också att Socialdemokraterna förlorar allt fler av sina traditionella väljare inom LO-kollektivet, och att vissa av dem röstat på SD i förra valet. Detta blir speciellt tydligt om man ser på utvecklingen över tiden. Jämfört med för bara 15-20 år sedan så har Socialdemokraterna inte alls samma inflytande över LO-medlemmarna som man hade tidigare, säger han.

Hur ser du på att Löfven nu går ut och kallar SD för fascister?

– Jag blev lite förvånad att Löfven använder det här ordet nu, men jag tror att det i första hand är riktat mot Alliansen så att det ska bli svårare för dem att kunna samarbeta med SD. Som vi vet nu hade ju allianspartierna hoppats på att kunna ta över regeringsmakten från Löfven med stöd av Sverigedemokraterna, säger Mats Wingborg.

– Jag har själv aldrig använt ordet "fascist" för att beskriva Sverigedemokraterna. Jag föredrar att kalla dem för högerpopulister. Men det vore förödande om vi hänger upp oss på vilken etikett man ska använda på SD och därmed splittrar arbetarrörelsen på grund av en sådan sak. Det viktigaste är kanske inte vad man benämner dem. Istället ska vi kritisera SD för den politik de faktiskt för fram. Sverigedemokraterna är ett högerparti som står för en extrem nationalism och rasism, och de är inte intresserade av att upprätthålla välfärden. Det är illa nog.

Det räcker inte att vara emot SD

Peter Widén

Internationalen 11/12 2014

I Europa och även i Sverige ser vi idag en massarbetslöshet som når höjder vi inte sett sen trettioalet. Och överallt exploateras den sociala krisen av högerextrema krafter.

Vi vet att denna kris är det kapitalistiska systemets kris. Dels har vi den finanskris som bröt ut 2008 och vars efterverkningar vi inte kommit ur. Dels har vi skiftet till en alltmer digitaliserad och datastyrd produktion. Vi har också företagens medvetna strävan att minimera antalet anställda och maximera arbetsintensiteten för de som är kvar (Lean produktion). Vi har en extrem automatisering även där manuell arbetskraft vore mer lämplig. Vi har företagens ständiga förflyttningar till andra delar av världen där profiten kan maximeras ytterligare. Vi har företagens ständiga strävan att hålla lönerna nere som minskar arbetarklassens köpkraft. Lönernas andel av BNP har stadigt sjunkit jämfört med vinsterna. Dessa övrvinster rör sej med ljusets hastighet i den globala digitaliserade kapitalismen som spekulationskapital och orsakar instabilitet och kriser.

Den arbetslöshet som blir resultatet innebär mänskligt lidande och stora kostnader. Kostnader som inte finns i företagens bokslut och som de därför bortser ifrån. Företagsledningarna fattar ”rationella” beslut i en värld där det enbart är den egna enhetens vinstnivå som bestämmer vad som är rätt att göra oavsett samhällskostnaderna. För samhället som helhet och miljön blir besluten ofta mycket negativa.

Samtidigt är vi alla i det moderna samhället beroende av varandra i ett enormt nätverk. Motsättningen mellan detta faktum och det faktum att besluten tas utifrån enskilda företags profitmaximering driver fram den kris vi ser. Det finns ingen lösning om vi inte tar itu med frågan om den ekonomiska makten. De stora företagen måste föras över i samhällelig ägo. Samhällsägda företag kan fatta beslut utifrån samhällets behov. Samhällsägda företag som måste ta hänsyn till miljökostnader och kostnader för arbetslöshet. Vi talar alltså om ett demokratiskt socialistiskt samhälle.

Arbetslösheten, liksom miljö och klimatfrågan kommer inte att kunna lösas utan att mänskligheten tar de nödvändiga stegen i riktning mot en demokratisk socialism.

Sverigedemokraterna bejaktar däremot det kapitalistiska samhället. De negligerar klimatfrågan och de är helt oförmögna att se det kapitalistiska samhället som grundorsaken till massarbetslösheten.

Den sociala krisen beror i stället enligt SD på den del av befolkningen som är födda för långt bort eller vars farmor är född för långt bort och talar annorlunda. På invandrarna alltså. Dom är för många.

Men arbetslösheten i ett europeiskt land beror inte på om det bor 10 miljoner eller 11 miljoner människor där. Den beror på de faktorer vi beskrivit ovan.

Men om det under en kort period kommer ett mycket stort antal flyktingar som man påstår att vi kommer att se 2015?

För det första: Sverige har en oerhört ineffektiv behandling av flyktingar som kommer till vårt land. Människor får tillbringa absurd lång tid på mottagningsenheter. (Som dessutom ofta drivs av privata aktörer som gör enorma profiter!) Det oerhört långsamma och isolerande mottagningsförfarandet kan närma sej psykisk misshandel av de ankommande. Här finns massor av förändringar att göra. Men visst kostar själva mottagande ändå pengar. Pengar som SD genom att rösta för borgarnas skattesänkningar sett till att fattas. Men som sagt, mottagandet måste göras mycket billigare och snabbare.

”Men det finns ju inga jobb” säger många. Då är vi tillbaka till frågan om arbetslöshetens orsaker som vi berört ovan. Visst finns det arbetsuppgifter i Sverige. Men vi har överlämnat besluten om huruvida folk ska få jobb eller inte till den profitstyrda kapitalismen. Och de som står sist i kön är naturligtvis de med sämst språkkunskaper och sämst förankring. ”Problemet med invandringen” är alltså i själva verket en fråga om arbetslöshet där de nyligen invandrade

blir de hårdast drabbade. Och som vi ovan konstaterade, massarbetslösheten kan inte bekämpas om vi inte törns utmana storkapitalets makt och ägande. SD tänker inte utmana det kapitalistiska systemet. I stället skyller man problemet på den hårdast drabbade delen av befolkningen.

Men hur svarar då de riksdagspartier som sagt att de motsätter sej SD:s politik?

Borgarna är ju det kapitalistiska samhällets representanter och försvarare. De är dessutom arkitekter bakom nedmonteringen av välfärdssystemen. De har sänkt skatterna och försvagat samhällets möjligheter att ta hand om kriser. Och de har framför allt inget emot en hög arbetslöshet som betyder en flexibel arbetslöshetsarmé, möjlighet till lönedepressning (se deras propåer om minskade ingångslöner). Borgarna vill ju dessutom gärna se icke svenska arbetare som jobbar med F-skattsedel eller på löner långt under svensk standard (byggnadsarbetare långtradarchaufförer etc.)

Socialdemokrater och miljöpartister svarar på den politiska kris som nu uppstått med att plädera för nedmontering av blockpolitiken, samarbete med borgarna alltså. Och mycket pekar på att V tragiskt nog inte har något annat alternativ heller. I min hemstad Eskilstuna där en politisk ”regeringskris” uppstod samtidigt med nationella så uttalade sej V för ett s-v-mp-c-kommunstyre.

Alla sju partierna fördömer SD och tillbakavisar samarbete med dem. Det är bra, men man undrar hur länge det varar, redan ser vi sprickor i fasaden ute i kommunerna. Den socialdemokratiska ledarskribenten Widar Andersson pläderar öppet för samtal med SD.

Men inget parti har ett svar när det gäller den sociala situationen och massarbetslösheten. Borgarna kan vi ju räkna bort, de är ju kapitalismens propagandister, men inte heller de ”röd-gröna” törns peka på de grundläggande orsakerna. För då måste man ju ifrågasätta storkapitalets äganderätt.

Jag kan inte låta bli att dra parallellen med trettioalet. Då hade kapitalismens kris lett till den stora depressionen med miljoner och åter miljoner arbetslösa. Nazisterna drev linjen att det var arbetarrörelsen med sin klasskamp och judarna (som enligt nazisterna antingen var kommunister eller utsugande kapitalister) som förstörde harmonin i de ”ariska” nationerna. Deras lösning var slut på klasskamp, för nationell enighet mellan kapitalister och arbetare och bort med judarna.

Inför det fascistiska och nazistiska hotet beordrade Stalin fram Folkfrontpolitiken. Kommunisterna skulle lägga klasskampen på hyllan för att kunna ena sej med liberalerna mot fascism och nazism i en ”folkfront”.

Innan 1934 hade de moskvakontrollerade kommunistpartierna drivit en huvudlös sekteristisk politik som stämplade socialdemokratin som fascismens tvilling och huvudmotståndare för kommunisterna.

Den ur kommunistpartierna uteslutna vänsteroppositionen, som efter en av sina mest kända representanter Leo Trotskij oftast kallades ”trotskisterna”, hade hårt kritiserat denna sektarism. Trotskij menade att kommunisterna borde samarbeta med socialdemokraterna mot nazisterna. Inte för att han älskade de socialdemokratiska ledarna utan för att socialdemokraterna hade samma klassbas, arbetarklassen. Nazisterna hotade hela arbetarrörelsen. Den ville förintala all form av oberoende arbetarorganisering, även socialdemokraterna. Också de socialdemokratiska ledarna var utsatta för detta hot, som 1933 kom att verkställas. Trotskij ville ha vad han kallade en proletär enhetsfront mot fascism och nazism.

Men blev trotskisterna då inte nöjda med omsvängningen 1934? Nej. Folkfronten var ingen proletär enhetsfront utan motsatsen. Folkfrontpolitiken var en nedläggning av klasskampen

som istället ersattes med ”blocköverskridande samarbete” med den del av borgarklassen som för tillfället avvisade de lösningar nazisterna lanserade i form av diktatur och rasism.

Den kapitalistiska ekonomin hade under borgerliga regeringar lett till den stora depressionen. Massarbetslöshet och verklig nöd rådde. Fascister och nazister presenterade sin ”radikala” lösning. Märk väl att de innan de tog övermakten också poserade med kritik av kapitalismen.

Situationen ropade verkligen efter grundläggande förändringar. I det läget valde alltså kommunistpartierna att överge kampen mot kapitalismen. Fascismen skulle bekämpas men i samarbete med de borgare som politiskt styr och försvarade kapitalismen. Folkfrontspolitiken blev en politik för status quo. Nej till fascismen, men inga förändringar av det ekonomiska systemet som orsakat den kris fascisterna kunde utnyttja. Fascisterna kunde framställa sej som de som hade ”radikala” förändringar på dagordningen medans kommunisterna accepterade det system som orsakat det sociala eländet. Folkfronten blev en kampform för ”borgerlig demokrati”, socialismen skulle man diskutera i någon oklar framtid.

Ett av många tragiska resultat blev att kommunisterna tillsammans med ”borgerliga liberaler” under det spanska inbördeskriget fysiskt slog ner de arbetare som stod fast vid en klasskampslinje.

I dagens Sverige kan vi se hur SD kan utnyttja massarbetslösheten och social nöd för att slå, inte mot det system som orsakat krisen utan mot de som är värst drabbade av den.

Och hur reagerar då socialdemokraterna, miljöpartiet och vänsterpartiet? Löfven sträcker ut handen och vädjar om samarbete med de borgerliga för att blockera SD. Miljöpartiet gör likadant. Blockpolitiken måste få ett slut får vi höra. Nu är det ju så att det inte är klasskampspolitik som kännetecknat socialdemokraterna. Men blockpolitiken har varit en spegling av att arbetarklassen haft en egen organisering i motsats till borgerligheten. Socialdemokraterna, vänsterpartiet, fackföreningsrörelsen och folkrörelser har under efterkrigstiden kunnat genomföra viktiga förbättringar för arbetarklassen och folkflertalet. Förvisso inom kapitalismens ramar, det ekonomiska systemet har inte utmanats. Men många förändringar (ATP, barnbidrag etc.) har fått genomföras under hårt motstånd från borgerligheten.

Nu ska denna blockpolitik överges enligt de socialdemokratiska ledarna. Och det betyder ju definitivt att alla planer på förändringar som utmanar de ekonomiska maktförhållandena blir omöjliga. Och därmed kan inte massarbetslösheten att bekämpas, inte heller segregeringen. SD framstår som de som har en ”lösning”.

MP har ju alltid varit emot blockpolitiken. Hur vänsterpartiet kommer att ställa sej är oklart. I vissa uttalanden kan vi se avståndstagande från blocköverskridande överenskommelser. Men samtidigt kan vi ute i kommunerna se hur V ohämmat accepterar samarbete med borgerliga partier.

Läget är mörkt. De krafter som förordar antikapitalistiska förändringar saknar styrka. Samtidigt vet vi att kampen mot arbetslöshet, klimatförsämringarna, krigshotet etc. bara kan föras framgångsrikt med en politik som bryter ned det nuvarande systemet och ersätter det med demokratisk socialistisk politik.

Att bygga en rörelse för detta är nu vår uppgift. Det socialdemokratiska ledarskiktet är fast inställt på att bryta blockpolitiken och därmed ta ytterligare ett steg i accepterandet av det kapitalistiska systemet som en given faktor. Det är inte mycket vi kan göra åt det. Bland många socialdemokratiska arbetare finns det säkert en olust inför detta. Denna olust måste vi försöka utveckla till en verklig medvetenhet om varför ”blocköverskridande” är fel. De demokratiska socialistiska krafternas svaghet gör dock att många i nuläget accepterar

ledningens linje. Vad vi kan göra är att bygga vår antikapitalistiska rörelse. Och visa att kampen mot SD inte går via samarbete med representanterna för den kapitalism som orsakat den kris som SD utnyttjar. Vi ska visa att SD slår mot krisens offer. Vi ska istället slå mot krisens rötter. Det räcker inte med att vara anti SD. Vi måste presentera vad vi är för.

Offensiv

SD höjer sin rasistiska profil

Per-Åke Westerlund

Offensiv 11/12 2014

Sverigedemokraterna går "all in" med rasismen i kampanjen inför nyalet. "Vi lägger alla andra frågor åt sidan", sade SD:s nuvarande ledare Mattias Karlsson på den ökända presskonferensen den 2 december.

Media ställde lydigt upp och sände direkt från Mattias Karlssons propagandashow, som innehöll de vanligaste rasistiska åsikterna.

SD-ledaren ställde kostnaden för asylmottagning mot behoven i välfärden. Men självklart sa han ingenting om skattesänkningarna på 124 miljarder kronor, vinsterna i storbankerna på över 100 miljarder kronor eller satsningen på JAS Gripen på 90 miljarder kronor. Att SD inte bryr sig om välfärd eller pensionärer är extra tydligt när partiet röstade emot att pensionärerna skulle få 200 kronor i månaden i skattesänkning.

SD:s syfte har aldrig varit att ge mer pengar till sjukvård eller annan välfärd. Syftet är istället rasismens klassiska; att ställa grupper mot varandra, att splittra och därmed sätta hinder i vägen för kamp underifrån.

Mattias Karlsson låtsades också bry sig om utanförskap i förorterna, som beskrevs som "parallella samhällen" dit polisen inte vågar gå.

Höginkomsttagaren och högerpolitikern Karlsson står för just den politik som har lett till de snabbt ökade klyftorna i Sverige. I kommun efter kommun röstar SD för nedskärningar i offentlig service. I riksdagen har SD under 2010-2014 gett stöd till högeralliansens politik i de flesta frågor. Det är högerpolitiken som ligger bakom den ökade arbetslösheten och nedskärningarna i förorterna, inte invandringen.

SD säger nu att de ser valet som "en folkomröstning för eller emot ökad invandring" och att de kommer att fälla alla budgetar som inte begränsar invandringen. SD-toppen hoppas att detta ska öka stödet bland de egna anhängarna.

Det fruktansvärda kriget i Syrien är orsaken till att fler flyktingar väntas till Sverige nästa år, mellan 80 000 och 105 000 asylsökande enligt Migrationsverkets prognos. Det är ungefär lika många som kom hit som mest under krigen i före detta Jugoslavien för 20 år sedan. Precis som i före detta Jugoslavien har svenska storföretag, vapenexport och svensk utrikespolitik ett ansvar för det krig som tvingat hälften av Syriens befolkning på flykt.

Det finns en stark opinion mot rasism och för rätten till asyl i Sverige. Denna behöver nu mobiliseras, som under valrörelserna i maj och augusti-september i år. Demonstrationerna är viktiga, men de behöver kompletteras med ett politiskt program som tar sikte på att bryta den orättvisa högerpolitiken.

Att till exempel S och M samarbetar för att hålla SD borta innebär inget slag mot SD eftersom den politik som göder rasismen då kommer att fortsätta. Tvärtom ger det SD chansen att fortsätta låtsas vara "annorlunda" och i "opposition".

Ännu värre är när de gamla partierna följer i rasistpartiernas fotspår. I Frankrike och Danmark har en sådan utveckling enbart ökat stödet för Front National respektive Dansk Folkeparti. ”Börjar du mata det högerpopulistiska monstret blir det aldrig mätt. Det kräver alltid mer”, konstaterar Expos Daniel Poohl.

Antirasismen handlar både om motstånd mot SD och om att försvara rätten till asyl. Socialister och antirasister kan visa var det finns resurser till bostadsbyggande, trygga jobb och utbildning, samt att detta kräver en upptrappad politisk masskamp underifrån.

Ett blockval stod inte på Löfvens önskelista

Arne Johansson

Offensiv 11/12 2014

Hela Bryssel stod still den 8 december under den tredje regionala storstrejken mot den belgiska högerregeringens frontalangrepp på välfärd och fackliga rättigheter. Backar inte regeringen utlovas en total generalstrejk den 15 december. Vad har detta att göra med den S-ledda rödgröna regeringens kris sedan dess budget röstats ned, kan man undra?

Jo, som *Offensiv* tidigare har påpekat hade redan valet 2010 slutat med en brakförlust för Alliansen om LO och de svenska facken hade haft modet att, liksom de belgiska facken nu gör, erbjuda ett uns av ledning för de minst lika starka reaktionerna mot Reinfeldt-regeringens attacker på a-kassan och sjukförsäkringen och den kampvilja som då sjöd på arbetsplatserna. Något som återigen hade varit möjligt under den senaste mandatperioden, om den S-ledda LO-toppen valt att mobilisera till en massiv folklig kampanj på basis av det entydiga nej till vinster i välfärden som uttalades av LO-kongressen våren 2012 efter att Carema-skandalen riktat strålkastarljuset mot Sveriges extrema privatiseringar.

Efter en kort episod av vacklan med en radikalare retorik i början av Håkan Juholts olycksaliga tid som partiledare, innan partietablissemanget ryckte undan mattan och dumpade honom, har i stället S under Stefan Löfven försökt att återta regeringsmakten. Det har gjorts på basis av vissa välkomna men ändå marginella förslag till återställare och försök till uppgörelser över blockgränsen, som på intet sätt skulle hota de grundläggande nyliberala systemskiften som har genomförts.

Följden har blivit att de rasistiska högerpopulisterna Sverigedemokraterna sedan 2010 har kunnat slå igenom även bland en del av de minst medvetna grupperna som själva drabbats hårt av de ökade klassklyftorna och den raserade välfärden. Det är följden av socialdemokratins historiska kapitulation för den nyliberala högerpolitik som har dominerat i Sverige ända sedan slutet av 1980-talet.

Det är ur den långa räckan av egna förödmjukande baklängesreformer, bristande motstånd mot de andra högerpartierna och upprepade svek mot arbetares och låginkomsttagares klassintressen som socialdemokratin har förlorat sin historiska bas i arbetarrörelsen och tilltron knäckts till allt fagert prat som inte följs av handling.

Stefan Löfven har både före och efter höstens val, liksom nu igen inför det nyval han vill utlysa till den 22 mars, bedrivit en enveten kampanj för att bryta upp blockpolitiken med särskilda locktoner till Folkpartiet och Centerpartiet.

Något som hittills inte har väckt några interna protester och som också tycks ha haft ett brett stöd inom LO-toppen. Han har till och med varit beredd att erbjuda dem ministerposter, vilket enbart har stupat på dessa partiers vägran att ge upp Alliansen eller att kompromissa om ens en tum av sitt genomförda systemskifte.

Allianspartierna har gett kalla handen till Löfvens ständiga utspel om samarbete över blockgränsen. Det huvudsakliga skälet till Alliansens nej är att de vill blockera varje liten eftergift som kan uppmuntra den latent breda opposition som finns mot deras historiska nedmontering av efterkrigstidens offentliga välfärdsreformer.

Ingen intern kritik hörs i förväg mot ett politiskt läge där S efter en uppgörelse med högerpartier skulle hamna i samma bedrövliga sits som sina mobbade partivänner i den danska S-mittenregeringen.

Om Margot Wallström menar allvar med sitt uttalande i *Expressen* om att S bör gå till nyval med en egen valplattform skulle detta tvärtom vara ett uttryck för en intern högerkritik mot att Löfven sett sig piskad att gå till nyval på basis av både fortsatt samarbete med MP och den nedröstade budget med vissa radikala inslag som Löfven har förhandlat fram med MP och V. Det vore liktydigt med att både dumpa den radikala retoriken i uppgörelsen med V om begränsade vinster i välfärden, MP och de luddiga kompromisserna om Bromma och andrum för att finna en finansiering av Förbifarten som inte lägger krokben för satsningar på kollektivtrafiken. Det är något som omedelbart skulle leda till en ny regeringskris och som efter valet skulle döma S till antingen opposition eller ett underordnat samarbete med en ny Alliansregering.

Alliansens nobbade av Löfvens samarbetsinbjudningar innebär att vi nu paradoxalt nog går mot ett val med en, om än från socialdemokratin mycket motvillig, blockpolitik.

Inför det dubbla hotet från SD och Alliansens återkomst ger detta antirasister, stressad personal i äldreomsorgen, lärare, sjuka, arbetslösa, förortsinvånare och miljövänner några lite tydligare om än helt otillräckliga skiljelinjer att rösta för.

Att SD har framkallat nyalet genom att rösta mot stora delar av sin egen populistiska valpropaganda för pensionärer och sjuka, till förmån för den främlingsfientliga agendan som den enda helt överordnade frågan, borde göra dem enklare att avslöja. Att Alliansen har gjort ett taffligt försök att rida på rasisternas stöd för att återta makten likaså.

Om detta räcker för att höja valdeltagandet och väga upp den extrema publicitet som idag ges till Sverigedemokraterna och missnöjet med höstens valresultat från de rödgröna väljarna återstår att se.

För Rättvisepartiet Socialisterna (RS) väntar nu en annorlunda valkampanj mot rasism och all sorts högerpolitik – naturligtvis med udden mot SD och Alliansen inför den 22 mars, men också mot de rödgrönarosa partiernas otillräcklighet som bäddar för nya svek och besvikelser efter nyalet.

Det blir en ny fas som måste ta sikte på att bygga RS utan att vi själva ställer upp med en riksdagslista. Ambitionen är att så effektivt som möjligt bidra till uppbygget och föreningen av kampvilliga fackföreningar och nya gräsrotsrörelser i gemensam kamp.

Det är inte minst med tanke på klimatkrisen också en kamp mot klockan för att i tid kunna konfrontera kapitalismens ekonomiska, sociala, ekologiska och politiska kris med ett demokratiskt och socialistiskt program för upprustad välfärd i balans med naturen, utan vinstintressen och rasistisk splittring.

För att på sikt kunna vinna dessa strider krävs det nya socialistiska masspartier med förankring bland en stor majoritet av arbetare och låginkomsttagare i alla länder.

Högeralliansen omgrupperar sig

Per Olsson

Offensiv 12/12 2014

Stefan Löfven och Socialdemokraterna togs uppenbarligen på sängen av att de tänkta samarbetsparterna – Folkpartiet och Centerpartiet – hellre blev kvar i Alliansen än gjorde upp med regeringen.

I valet i september gjorde de fyra allianspartierna sitt sämsta val någonsin och fick mindre än 40 procent av rösterna.

Moderaterna rasade med nästan sju procentenheter jämfört med valet 2010 och förlorade mer än var tionde väljare till det rasistiska högerpartiet Sverigedemokraterna. Folkpartiet gjorde sitt näst sämsta val i historien. Även Kristdemokraterna och Centerpartiet gick bakåt.

Valresultatet förändrade det politiska landskapet. Inget av blocken fick majoritet och varje minoritetsregering som bildades kunde bara regera på nåder av andra. Från etablissemangets alla hörn hördes krav på ett samarbete över blockgränserna för att om möjligt förhindra att den politiska krisen fördjupades.

Långt innan valet hade Socialdemokraterna och Stefan Löfven sagt att man önskade ett samarbete med i första hand Folkpartiet och Centerpartiet. Att Stefan Löfven sa nej till regeringssamverkan med Vänsterpartiet var ytterligare en signal om S djupa önskan om ett samarbete med ett eller flera allianspartier.

Men inte minst Centerns Annie Lööf var kallsinnig. ”Centerpartiledaren var mer intresserad av att ta över ledartröjan i Alliansen efter Fredrik Reinfeldts sorti. Redan på valnatten svarade hon kategoriskt nej till samarbete med Socialdemokraterna”, som tidningen Fokus skrev i förra veckan. Och Folkpartiets ledare Jan Björklund ville inte ensam bryta upp från Alliansen. Till Expressen i måndags sa Jan Björklund att Stefan Löfven ”ville splittra alliansen” och därför var Folkpartiet inte berett till ”ett regeringssamarbete eller ett mer organiserat samarbete över hela det politiska fältet”.

Samarbetsinviterna ökade de traditionella högerpartiernas aptit. Alliansens kallsinniga aggressivitet fick dessutom ständig näring från storföretagen och direktörernas argsinta utfall mot regeringens uppgörelse med Vänsterpartiet om vinster i välfärden och beslutet att skjuta upp bygget av det jättelika motorvägsprojektet Förbifart Stockholm till den 1 maj 2015. Direktörerna rasade också mot att regeringen inte omedelbart var beredd att uttala sig för att Bromma flygplats ska bli kvar.

Uppenbarligen räknade Centerpartiet, Folkpartiet och de andra allianspartierna med att man skulle kunna pressa fram större eftergifter från Stefan Löfven om man bidade sin tid och för stunden höll fast vid alliansen som ett framtida regeringsalternativ. För att sätta ytterligare press på regeringen, med utgångspunkten att det inte skulle bli nyval, höll allianspartierna fast vid det egna budgetförslaget.

Högern vill både ha och äta kakan och resultatet blev som *Dagens Nyheter* skrev i en frustrerande ledarkommentar den 5 december att: ”Nu framstår det som att oppositionen ville rusa in i en konflikt och fälla Löfven till varje pris – men ändå inte var beredd att ta över landets styre”.

Efter nyvalet i mars, mot bakgrund av fortsatt politisk kris och samtidig kapitalistisk stagnation, är det mycket möjligt att det blir en ”bred” samling bakom högerpolitiken som manifesteras i en ny regeringskoalition. Även om vägen dit sannolikt kräver ledarskiften i ett eller flera partier.

En tredjedel av landets kommuner styrs idag av blocköverskridande koalitioner. Det är ett rekord. I 23 kommuner regerar socialdemokrater och moderater tillsammans. Regeringskrisen och nyvalet har inte stoppat, utan bara en aning fördröjt, att denna lokala trend också sätter sina spår på riksplanet.

Det finns emellertid också en parallell trend, där högerens omgruppering också innebär ett närmande till Sverigedemokraterna. Inom alla allianspartier höjs röster för ett samarbete med SD.

Det moderata husorganet *Svenska Dagbladet* argumenterar till och med för att allianspartierna ska fälla regeringen i en misstroendeomröstning och därmed tvinga den att avgå veckan innan ett nyval formellt utlyses den 29 december, vilket skulle leda till att Alliansen kan styra med hjälp av SD.

Varje försök att behålla den nuvarande högeralliansen tenderar framöver att inkludera ett närmande till SD.

Det finns många viktiga lärdomar av den politiska turbulens som nu präglar landet. En är att i avsaknad av ett stort kämpande socialistiskt arbetarparti som kan utgöra en verklig vänsteropposition sneglar varje regering till höger.

En annan är att ett samarbete över blockgränserna bara är ett annat ord för etablissemangets försök att förenas i en politisk kurs högerut – mot landets löntagare, arbetslösa, sjuka och äldre.

En tredje är att ett sådant samarbete inte stoppar det rasistiska SD. En fjärde är att oavsett vad de etablerade partierna säger idag är de beredda att närma sig SD eller kopiera delar av rasisternas förslag och/eller låna delar av deras retorik.

En femte och sammanfattande lärdom är att nyvalets utgång och efterföljd kommer att understryka behovet av fortsatt kamp mot rasism och alla former av högerpolitik.

Äldre, arbetslösa, sjuka och ensamstående förlorar på Alliansbudgeten

Per Olsson

Offensiv 10/12 2014

S-MP-budgeten innehöll ett par välkomna förbättringar som sänkt skatt för de sämst ställda pensionärerna, höjt tak i a-kassan, slopad stupstock i sjukförsäkringen och höjt underhållsstöd.

Med Alliansbudgeten, som vann majoritet med stöd av Sverigedemokraterna, blir det ingen sänkning av skatten för pensionärerna. Den som har en pension på 10 000 kronor går därmed miste om en skattesänkning på 270 kronor i månaden.

Den som är arbetslös och som tjänade 25 000 kronor innan arbetslösheten förlorar flera tusen i månaden på Alliansbudgeten och ensamstående går miste om den föreslagna höjningen av underhållsstödet med 300 kronor per barn och månad.

Höginkomsttagarna däremot slipper de små skatthöjningar som fanns i S-MP-budgeten och det blir ingen början till utfasning av Fas-3-jobben och fortsatt rut-avdrag för läxhjälp. Det finns andra skillnader som att S-MP-regeringen var beredd att ge Arbetsmiljöverket mer pengar till fler inspektioner samt öka bidraget till landets kvinnojourer med 100 miljoner kronor.

Regeringsbudgeten och Alliansens budget har dock samma utgångspunkt: Fortsatt åtstramningspolitik och en bantning av de offentliga utgifternas andel av BNP. Till och med LO-

ledningen fann skäl att kritisera regeringens snålt tilltagna jobbsatsningar och avsaknad av ett massivt program för upprustning och utbyggnad av infrastrukturen.

Båda budgetarna innehåller kraftigt höjda anslag till militären. ■

Historiskt nyval

Bara tre gånger tidigare har nyval eller extraval ägt rum i Sverige. Det ger en bild av djupet och omfattningen av dagens politiska kris.

Den första gången ett nyval genomfördes var 1887, i en tid då endast några få hade rösträtt. Det andra nyvalet ägde rum i mars 1914 och var en följd av högerns, kungens och militärens gemensamma kupp – borggårdskrisen – mot den då parlamentariskt valda borgerligt liberala regeringen under Karl Staaf.

Nyvalet i juni 1958 utlystes av att den dåvarande S-regeringens förslag om lagfäst tilläggs pension (ATP) röstades ned av riksdagens borgerliga majoritet. ATP skulle sedan slopas i den pensionsuppgörelse som S och högerpartierna gjorde 1994.

SD bjuds in i värmen

Per-Åke Westerlund

Offensiv 10/12 2014

Samarbete mellan Sverigedemokraterna och etablerade partier pågår i flera kommuner. I Landskrona behöll Torkild Strandberg (FP) makten efter förhandlingar med SD.

”Vi har sagt att så långt det är möjligt ska Sverigedemokraterna behandlas som vilket parti som helst”, sa Strandberg till SVT.

Det är framför allt i Skåne som det finns ett utvecklat informellt samarbete. Det är också där som Sverigedemokraterna är starkast. I Svalöv fick SD ett kommunalråd sedan Moderaterna röstat på honom istället för på Centerpartiets kandidat.

I Ängelholm är det S som har släppt in SD i värmen, rapporterar *Dagens Nyheter*. Socialdemokraternas budgetförslag fick stöd av SD eftersom det innehöll pengar som gav SD n betald politisk sekreterare. ”Det är en supertrevlig stämning mellan oss politiker i

Ängelholm. Senast i förra veckan åt vi lunch med varandra och skrattade och hade trevligt”, berättade Johan Wifralius (SD) för *Dagens Nyheter*.

På ledar- och debattsidor har allt fler inom högern öppnat för antingen ett samarbete med SD eller en anpassning till SD:s flyktingpolitik.

Ett förslag som har lanserats är till exempel att uppehållstillstånd ska bli tillfälliga istället för permanenta. Ett annat att kraven på de som vill få hit anhöriga ska skärpas, som Moderaterna har föreslagit i riksdagen.

Viktigare än förslagen i sig – som skulle öka osäkerheten för den som tvingas fly – är att de öppnar dörren. I Danmark har de etablerade partiernas anpassning bara lett till att Dansk Folkepartis krav har blivit ännu omänskligare. I Norge ledde det till att Fremskrittspartiet fick sätta tonen ända fram till att de fick ingå i regeringen.

Där anpassning och samarbete genomförts i andra länder har det inte stoppat rasistpartierna.

Proletären

Arbetarröster om extravalet

”Tydlig vänsterpolitik kan stoppa högern”

Proletären 9/12 2014

Vad säga om det politiska läget och det planerade extravalet 22 mars? *Proletären* låter här ett antal arbetare formulera sina tankar.

Jens Hardewall, elektriker

– Jag har inga problem med extraval. Sossarna och Vänsterpartiet har ett bra utgångsläge att ta upp frågor som berör vanligt folk, och visa att det finns två alternativ. Men det gäller ju att de sätter konkreta arbetarfrågor på dagordningen för att det ska bli ett vänsterval. De borde ta upp tiopunktsprogrammet för ordning och reda på arbetsmarknaden, som de slängde i papperskorgen så fort de fått makten.

– Det är också skönt att SD visat tydligt att de är ett riktigt högerparti.

Aya Mohammad, gymnasieelev

– Förra mandatperioden röstade SD till 90 procent på alliansens politik. Redan då förstod vi vilket block de tillhör. De förklarar sin rasism i falska förhoppningar om välfärd, att de är ett arbetarparti, att de bryr sig om pensionärerna och så vidare.

– Men nu har de visat sitt rätta ansikte. De bryr sig inte om hur det går för oss elever, för pensionärerna, för arbetarna eller de arbetslösa. När de röstade ner regeringens budget svek de sina egna väljare. De vill bara skapa kaos.

– Jag tycker att det är rätt med ett nyval så att väljarna själva får bestämma. Inte för att en röd-grön regering skulle vara mycket bättre än alliansen. Det känns som att de försöker att ta bort klassintressena ut politiken genom att påstå att blockpolitiken inte längre existerar.

– Men jag är självklart rädd för att SD får ännu fler röster i valet. Därför är det viktigaste just nu att organisera sig i Kommunistiska Partiet eller Revolutionär Kommunistiska Ungdom. Arbetare och antirasister – gör uppror!

Jessica Moya, föräldraledig DHL (Lagena)

– Genom att fälla den röd-gröna budgeten visade Sverigedemokraterna tydligt att de är ett borgerligt parti. Nu måste svenska folket ta sitt ansvar och rösta för välfärden i nyvalet i slutet av mars. Vi måste rösta för pensionärerna och de arbetslösa.

– Det var rätt av Stefan Löfven att utlysa nyval. Det är i och för sig ingen önskvärd situation. Men det är bättre än att sossarna samarbetar högerut med något eller några av de borgerliga partierna. Hellre en regering med Miljöpartiet än med Centern eller Folkpartiet.

Olof Fryklöf, tågvärd

– Valresultatet i höstas gav en borgerlig majoritet. Genom att rösta på alliansens budget har Sverigedemokraterna återigen avslöjat sig som ett borgerligt parti. Vi har fem borgerliga partier, allianspartierna plus SD.

– Det finns vinnare och förlorare på alliansens politik. I 90 procent av fallen har SD röstat med dem. Det är märkligt att de skyller på migrationsöverenskommelsen mellan Miljöpartiet och alliansen för att sedan fälla sossarnas och Miljöpartiets budget.

– Skillnaden mellan alliansen och de röd-gröna är inte stor, men den finns. Genom att rösta på alliansens budget har SD sagt nej till höjd a-kassa, lägre skatt på pensioner och fler anställda inom äldreomsorgen. Det bör vi peka på i en kommande valrörelse.

– Förskräckligt att ett rasistiskt parti ska få så stor uppmärksamhet i riksdagen. De utnyttjar att folk är trötta på etablissemangen. Men deras hat mot arbetarrörelsen är lika stort som deras hat mot immigranter.

Emma Stallman, vårdare

– Det är bra att folk får veta hur det politiska spelet fungerar. Många har engagerat sig den senaste tiden, och den politiska nivån har faktiskt höjts.

– Men det är alldeles för mycket prat om SD. Det gynnar bara dem. Men istället för att bemöta dem sakligt, kommer de andra partierna bara med moralism. Antingen ska man ta debatten på riktigt, eller inte alls.

– Sen har vi ju Fi, som vill att vänsterväljare ska lägga sin röst på dem, som en ”allierad”. Samtidigt säger de ju själva att de står utanför höger-vänsterskalan, så det blir ju lite oärligt.

Riccardo Munoz, metallarbetare

– Sverigedemokraterna är ett mycket reaktionärt högerparti. De ställer sig på borgarnas sida. De röstar för alliansens budget trots att det innebär att pensionärerna får betala mer i skatt och de rika mindre. De sviker till och med sina egna vallöften.

– Vi måste gå ut och snacka med folk för att formulera riktiga krav och en bra politik. Vi behöver ta kamp mot bemanningsföretag och de otrygga villkoren på arbetsmarknaden. Vi ska inte låta SD styra dagordningen och bara prata om invandring. Det är inte problemet.

– När kapitalismen är i kris finns det alltid risk att borgarna spelar ut olika arbetargrupper mot varandra. Folk är missnöjda men vet inte vart de ska rikta sin ilska. Det är här som vi kommer in i bilden. Vi kommunister måste bli mer aktiva.

Eva Jadenius, lärare

– Visst är det en röra, men media beskriver det ju som världens kris. Det är lite överdrivet alltihop.

– Det är jättefarligt om det blir en folkomröstning om invandringen, som SD vill ha extra valet till. Jag arbetar i Hammarkullen, och träffar många nyanlända familjer. Många av dem vill inget annat än att komma ut och jobba. Och Sverige är ett rikt land, så vi har råd att ta emot folk som behöver skydd.

Anna-Karin Sparredal, pensionerad brevbärare

– Spontant tycker jag det är läskigt om SD kan få så här stort spelrum. De är säkra, aggressiva och smarta, men deras enda budskap är ju att stoppa invandringen.

– Vi kommunister måste göra vad vi kan för att sätta fokus på klassamhället, orättvisor och fattigdom som breder ut sig. Det är grogrunden för rasismen.

Loreto Labbé-Reveco, förskollärare

– I det här läget är det rätt beslut med ett extraval. Vad skulle man annars göra?

– Vi måste avslöja rikedomerna som ett ekonomiskt problem. Den enorma orättvisan att allt ägande koncentreras till några få. Sverige är egentligen inget fattigt land, och vi har resurser att sätta människors behov i första rummet.

Men vi måste också vidga perspektivet. Det är ju ett helt annat samhälle vi vill ha, och det är dit vi ska sträva.

Kommunistiska Partiets ordförande om extravalet

Lars Rothelius

Proletären 11/12 2014

”Klassmotsättningarna måste komma till ytan”

För andra gången i den borgerliga svenska demokratins snart hundraåriga historia, kan det bli ett extraval. Kommunisternas ordförande Robert Mathiasson ger sin syn på förra veckans överraskande utspel från regeringen.

Det är lätt att förstå Jonas Sjöstedts ilska efter att ha fått den löfvenska dörren slängd i •

Vad var din första tanke när Stefan Löfven (S) och Gustav Fridolin (MP) på presskonferensen i tv förklarade att regeringen avser att utlysa extra val 22 mars?

– Befriande att det i vart fall under presskonferensen gavs plats för den grundläggande motsättningen i det svenska samhället. Jag blev ärligt talad förvånad över beskedet, men jag kände också en viss tillfredställelse.

– Förvånad därför att jag, trots det osäkra parlamentariska läget sedan valet i september, ansett att samförståndet sitter så djup rotat hos riksdagspartierna. Känslan av tillfredställelse inför tanken om extraval grundas i det för arbetarklassen positiva att regeringen vänder sig till folket istället för att vika sig för den borgerliga femklövern.

• Samtidigt betonar Stefan Löfven att hans hand är utsträckt till högeralliansens fyra partier. Kan det komma något gott ur en sådan konstellation?

– Ingenting. Löfven är samförståndets man, skolad i IF Metalls samarbete med monopolkapitalet. Här går Socialdemokraternas strategi ut på att med tal om samförstånd försöka bryta isär den borgerliga alliansen vilket kräver att regeringen tar ytterligare steg höger ut. Utifrån vår arbetarståndpunkt är istället det bästa att klassmotsättningarna i samhället kommer upp till ytan.

• Vilka klassfrågor är de viktigaste för Kommunisterna i detta läge?

– Utan tvekan solidariteten inom arbetarklassen. Att det finns grundläggande gemensamma intressen mellan klassens många grupper, kvinnor som män, unga som gamla. En solidaritet som fått många knäckar allt sedan EU-anpassningen och inte minst under åtta år med högeralliansen och den moderata nyliberala arbetslinjen. På senare förstärkt av SD:s försök att splittra klassen med etniska och religiösa förtecken.

– Det gäller arbetslösa, sjukskrivna och pensionärer som inte längre kan leva på de urholkade trygghetssystemen. Det gäller också inte minst den ökande otryggheten på arbetsplatserna.

Bemanningsföretag, lönedumpning, delade turer, osäkra anställningar är frågor som vi kommunister drivit sedan länge.

• **Vad anser du om Socialdemokraternas utspel att genom finansministern och statsministern behandla Sverigedemokraterna som nyfascister?**

– Det är bra när det talas klarspråk om vad SD är för sorts parti. Syftet är uppenbart att försöka förhindra en utveckling där SD ses som vilket borgerligt parti som helst.

– Men är syftet att göra SD till huvudfråga i valet för att Socialdemokraterna ska kunna skapa blocköverskridande kompromisser, så är vi Kommunisterna tveklöst emot. För det är bara när frågorna ställs klassmässigt som Sverigedemokraternas inflytande kan marginaliseras.

• **Vad blir då nästa steg för Kommunisterna?**

– Först 29 december kan beslut tas om extraval. Vi har tidigarelagt partistyrelsens nästa möte till 10 januari för att kunna diskutera den uppkomna situationen. Innan extravalet ens är utlyst finns det ingen anledning att diskutera handlingslinjer.

– Men Kommunisterna är ett handlingens parti och vi är beredda att ta alla möjligheter att resa de avgörande arbetarfrågorna utifrån ett revolutionärt perspektiv.

Så drabbas arbetarklassen av alliansbudgeten

Kent Haldebo

Proletären 11/12 2014

Regeringens budget föll i riksdagens omröstning. I stället vann alliansens förslag då Sverigedemokraterna beslutade sig för att stödja deras budget. I och med det kommer högeralliansens budget gälla för 2015. Det innebär ett stopp för flera av S-MP-regeringens reformförslag som positivt skulle ha påverkat vanligt folks privatekonomi.

Efter åtta år med högeralliansen röstade svenska folket i riksdagsvalet i september bort den eländiga högerpolitiken. Alliansregeringen förlorade 10 procentenheter i väljarstöd. Dess skapare Fredrik Reinfeldt tog konsekvensen av valförlusten när han på valkvällen sa: ”Valrörelsen är över. Svenska folket har fattat sitt beslut. Vi nådde inte ända fram.”

Reinfeldt avgick både som statsminister och partiledare för Moderaterna. Med Stefan Löfvens S-ledda regering skulle väl ändå högerpolitiken lätta något, men ack vad folket blev bedräget. För sådan är nu den ihåliga borgerliga demokratin att trots den röd-gröna budgeten som regeringen presenterat så ska Sverige framöver styras efter alliansens usla ekonomiska politik under hela 2015.

Trots att det troligen blir ett extraval i mars så kommer den budget som har röstats igenom i riksdagen att gälla för hela 2015. Man kan göra vissa tillägg men utgiftstaket i budgeten gäller i regel för hela året, då det finns en sådan överenskommelse mellan riksdagspartierna.

Det innebär att det är alliansens nyliberala finanspolitik som kommer att gälla under nästa år, även om den nya regeringen efter extravalet har en något förmildrande budgetdisciplin på agendan.

Även om den Löfven-ledda regeringens budget, som förhandlades fram av de tre partierna S-MP-V, i den ekonomiska grundsynen är nyliberal så finns det för arbetarklassen avgörande skillnader mot borgaralliansens budget som i riksdagen fick SD:s stöd. Reformförslag som regeringen budgeterat för men som nu inte förverkligas, vilket påverkar svenskarnas ekonomi negativt.

Arbetsmarknaden

- Ett av regeringens förslag var att höja taket i a-kassan från dagens nivå på 680 kronor om dagen till 910 kronor under de första 100 dagarna och sedan 760 kronor per dag. Den som tjänar 25000 kronor skulle därmed få 80 procent av lönen vid arbetslöshet, som efter skatt gett 3.400 kronor mer i månaden jämfört med tidigare.
- Sjukpenningen skulle höjas lite så att den som i dag tjänar 12.400 kronor i månaden skulle få 200 kronor mer. Den bortre tidsgränsen på 2,5 år var också tänkt att slopas.
- Det blir inga traineejobb för unga i välfärden, dvs att unga arbetslösa skulle få möjlighet att arbeta 75 procent och samtidigt få yrkesutbildning 25 procent av tiden. Inte hellre några extratjänster för långtidsarbetslösa.
- Sysselsättningsfasen för arbetslösa skulle ersättas med att extratjänster med avtalsenlig lön infördes i välfärden. Med alliansens budget blir Fas 3 kvar.
- Højningen av anslagen till Arbetsmiljöverket dras in och därmed blir det färre inspektioner nästa år.

Pensionen

- Det blir ingen sänkt skatt för pensionärer med allra lägst inkomster. Den som i dag får 10.000 kronor i pension skulle med S-MP-V:s budget fått sänkt skatt med 270 kronor i månaden. Därefter var det tänkt att avdraget skulle trappas ned och från 20.000 kronor ge några tiotals kronor i skattesänkning.
- Även højningen av bostadstilläggen för pensionärerna uteblir.

Familjen och jämställdheten

- Det blir inte heller højning av underhållsstödet med 300 kronor per barn för barnfamiljer med låg inkomst. Om regeringens budget gått igenom hade det blivit 1573 kronor per barn och månad.
- Här fanns även en højning av grundnivån för föräldrapenningen från 225 till 250 kronor per dag.
- Gratis medicin för barn genomförs inte.
- Det blir ingen tredje pappamånad.
- Rut-avdraget halveras inte från 50000 kronor till 25000 kronor. Därmed blir det möjligt att använda rut-avdraget till bartender och poolrengöring även i fortsättningen. Läs-rut avskaffas inte.

Välfärden och infrastrukturen

- Någon satsning på mer personal i äldreomsorgen inte blir av.
- Inte heller tre miljarder kronor till högre lärarlöner.
- Den aviserade utredningen om vinster i välfärden tillsätts inte.
- Det blir ingen gratis entréavgift på statliga museer.
- Extra anslag till drift och underhåll av järnvägar uteblir.

Allt detta är av regeringen föreslagna förändringar som inte kommer att genomföras efter att Sverigedemokraterna valde att rösta på högeralliansens budget.

Utöver det har regeringen och alliansen kommit överens om vissa förslag redan innan extra valet utlystes. Skatten på cigaretter, piptobak och andra rökverk höjs med 6 procent och skatten på snus med 22 procent.

Skatt på öl och vin höjs med 9 procent och på sprit med 1 procent samt fordonsskatt med mellan 100 och 800 kronor per år beroende på fordon.

De senare är förändringar som för stora arbetargrupper leder till att redan ekonomiskt trängda lägen förvärras efter åtta år av högeralliansen i regeringsställning.